

Uloga supruge u slučaju recidiva

Osjećam potrebu da se ponovo javim Vašem i našem rado čitanom *Glasniku*.

Budući da sam se već dva puta javila i pisala, odnosno slala sam svoja iskustva iz života, ipak ću se ukratko predstaviti. Zovem se [REDACTED], supruga sam liječenog alkoholičara. Suprug se liječio tri puta u Mostaru, a četvrti put u bolnici "Sestre milosrdnice" u Zagrebu i to 1999. godine. Ja sam majka troje odrasle djece, a što je najbolnije, dijete sam liječenog alkoholičara. Otac je umro u svojoj 47. godini i to od ciroze jetra, kad mi je bio najpotrebniji. Otišao je nečujno. Kao što vidite, alkohol me uništava od mog ranog djetinjstva. Da se ne udaljim od teme, govorit ću o recidivu.

Moj suprug uspješno apstinira od 1999. godine uz pomoć kluba liječenih alkoholičara. Sve je bilo dobro do 20. listopada 2001. godine. Naime, kako je moj suprug depresivac, na mnoge stvari, odnosno probleme gleda negativno. U biti je pesimist. Tako se dogodilo da smo dobili rješenje o deložaciji, što je na supruga strašno djelovalo. Povukao se u sebe, trinaest dana samo je šutio, slabo jeo, u sebi je strašno patio. Patili smo svi, cijela obitelj. Nakon teških trenutaka, dogodilo se nešto još strašnije, što i dan danas ne mogu definirati. Je li to bio kratkotrajni recidiv, ili nagon za samouništenjem? Tog nesretnog dana, suprug je pokušao promijeniti ventil za vodu. Pod velikim pritiskom, ventil je naprosto izletio. On je pokušao zaustaviti vodu, ali bez uspjeha. Stan je doslovce proplivao. Onako bespomoćan, makinalno je uzeo bocu u kojoj je bila rakija. S obzirom na to da je suprug stalno pod terapijom (antidepresivi), rakija je djelovala kao bomba u organizmu. Za razliku od prošlih godina, zatražio je pomoć. Tražio je da mu žurno dođe patronažna služba i da obavezno obavijestim gospođu Nadu Matović, našu stručnu djelatnicu. Svi su se angažirali da mu pomognemo, kako bismo što prije sanirali recidiv koji je trajao od 20. do 21. listopada 2001. godine. Suprug je pao u još težu depresiju. Bilo ga je sram zbog recidiva, sramio se svog terapeuta, gospođe Matović i svih naših članova. Ali što je bilo - bilo je. Budući da je strašno smršavio (odbijao je hranu), uz veliku pomoć naše Majke Terezije (jer za nas gđa Matović to i jest), smjestili smo ga u bolnicu. Samo gđa Matović ima dušu za sve naše muke i probleme, te je uspjela u tom naumu, iako se dežurni liječnik tomu protivio. Suprug je proveo četrnaest dana u bolnici, primio je deset infuzija i sve ostalo što ide uz to. Hvala Bogu, unutarnjih bolesti nema, samo je riječ o duševnim patnjama. Ovaj se puta izvukao. Ali pitam se: "Dokle tako?". Sad tek vidim koliko sam naučila dolazeći u klub, jer o sam alkoholu znala površno. A tek koliko sam naučila u oglednom klubu, u kojem imamo "ciljne" teme o kojima raspravljamo i gdje svaki član iznosi svoje mišljenje. Tako smo raspravljali o temi "Adolescenti i ovisnosti" koju smo dobro razradili, jer manje-više svi imamo djecu tog uzrasta. Na kraju, sve se svodi na to da bez kluba mnogi članovi ne bi uspjeli pobijediti samoga sebe, a to je najveća pobjeda.

Lijep pozdrav svim uspješnim apstinentima diljem Lijepe naše!

N. Č.